

fra en Ejendom, der ligger uden for Sundhedskommissionens Omraade, skal" o. s. v. . . Man foreslaar nu, at der foran „Mistanke“ indføres Ordet „grundet“. Dette kan jeg fuldstændig tiltræde. Det har selvfølgelig ogsaa været Regeringsforslagets Mening, at der kun skulde handles paa en grundet Mistanke; det er selvfølgelig. Men vil man sætte det ind, er jeg fuldstændig enig deri; jeg holder ogsaa af, at man udtrykker sig fuldstændig tydeligt; altsaa, det er en grundet Mistanke. Men jeg maa maaske her bemærke over for det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen), at naar han som Eksempel paa, hvad den Regel kunde føre til, nævnte et Tilfælde, som han havde mødt Nord for Hjørring, var det et meget uheldigt Eksempel, som det ærede Medlem ogsaa selv indrømmede. Denne Mistanke, der forelaa der, var saa ugrundet, som nogen Mistanke kan være. Den paagældende syge Mand havde slet ikke faaet Mælk fra vedkommende Mejeri. Der har den Læge, som handlede i dette Tilfælde, handlet saa uforsvarligt, som vel tænkes kan. Men det maa ikke forudsættes, at noget saadant gentager sig. Det er jo ikke Lægen, som kommer til at handle paa egen Haand, men Sundhedskommissionen.

Ændringsforslaget under Nr. 19 kan jeg acceptere, men derimod ikke det under Nr. 20, som er stillet af 3 Medlemmer, og som gaa ud paa at udelade hele dette fjerde Stykke af § 18. Jeg vil meget anbefale, at man ikke stemmer for dette Ændringsforslag, men lader Stykket blive staaende. Forholdet er jo det, at naar man, for nu at holde sig til et bestemt Tilfælde, opdager, at der her i Kjøbenhavn er opstaaet Tyfus paa Grund af Mælk, som er indført her til Byen fra en eller anden Ejendom i en Kommune uden for Kjøbenhavn, den være sig nu nærmere eller fjernere liggende, har man ifølge den bestaaende Lovgivning den Vej at gaa, at man straks skriver eller telegraferer til Sundhedsmyndighederne paa det Sted, hvor Ejendommen er beliggende. Og det er dog utvivlsomt, at naar Sundhedsautoriteterne i Kjøbenhavn sige: „Vi have ved Undersøgelsen af Mælken konstateret, at den er smitteførende“ — idet den f. Eks. indeholder Tyfussmitte — saa ville Sundhedsautoriteterne paa det paagældende Sted paa denne Angivelse skride ind mod vedkommende Mejeri og hindre, at der føres Mælk derfra, og i øvrigt foretage de nærmere Foranstaltninger i saa Henseende. De ville ogsaa selv foretage en Undersøgelse

af Forholdene, men jeg tvivler ikke om, at de ikke ville paatage sig det Ansvar at lade være at handle paa den Angivelse, de allerede have faaet fra de kjøbenhavnske Sundhedsautoriteter, naar denne gaar ud paa, at det er konstateret, at Mælken er smitteførende. Men imidlertid kræver dette nogen Tid — om end ikke megen Tid — og Tiden her er kostbar. Mælken tilføres jo daglig til Kjøbenhavn. Hvis vi i Dag opdage, at der i Mælken, der er tilført i Morges til Kjøbenhavn fra en bestemt Ejendom, er Tyfussmitte, gælder det om at kunne standse denne Smitte i sin Begyndelse, saaledes at den ikke kommer til at gaa videre. Det kunne de kjøbenhavnske Sundhedsautoriteter ikke gøre. De have ifølge Lovgivningen ingen Ret til at gaa ud paa Jærnbanegaarden og standse den Mælk, som kommer den næste Morgen. De ere nødtte til, hvis de ville holde sig til Lovgivningen — og det skal man jo — at lade den Mælk vandre ind i Udsalgene og gaa til Familierne og se paa, at man saaledes bringer Sygdommens Smitte ind adskillige Steder, fordi man ikke kan gøre, hvad der er fornuftigt og rimeligt, gribe ind straks og lægge Haand paa Mælken og sige: „Stop, den maa ikke gaa videre!“ Det, som vi ville opnaa med 4de Stykke i Paragraffen, er at give Sundhedsautoriteterne i Kjøbenhavn Ret til rent foreløbig at stoppe Tilførslen af Mælk fra en saadan Ejendom uden for Kjøbenhavn, naar Mælkens Smitteevne er konstateret. Jeg synes, at det ikke er andet end simpel Retfærdighed, og hvad der saaledes gælder Kjøbenhavn — jeg taler stadig om det Eksempel, jeg har nævnt, fordi jeg derved faar Lejlighed til at fremsætte Forholdet klarest — gælder i Almindelighed om Byerne og ogsaa for Landet, for saa vidt Tilfældet kan blive praktisk paa Landet. Det er ikke andet end retfærdigt. Nu har man derimod indvendt: „Ja, men saa giver man Sundhedsautoriteterne paa et helt andet Sted end det, hvor Ejendommen ligger, en særlig Myndighed, og det er dog urimeligt. Men den Myndighed, der her er Tale om, er en Myndighed af en egen Art. Vi stoppe i og for sig ikke vedkommende Ejendom i dens Bedrift i det hele taget. I Kjøbenhavn gør man ikke andet end at sige: „Vi ville ikke have den Mælk, der derfra bliver tilført Kjøbenhavn, udbredt i Kjøbenhavn“. At dette er et Anliggende, der med Føje kan lægges ind under de kjøbenhavnske Autoriteter, kan dog ingen bestride. Det, der i øvrigt skal gøres mod vedkommende Ejendom, nemlig